

מגילת התקן

בטכניון שבכרמל – גבוה כמגדל –
עומד בנין הדור וגא ומתנשא אל על,
בנין חדיש ואלגנטי – מולטי-מפלסי –
ובתוכו ספונים יחדיו באושר יחסי
אנשי מדע מהוללים ואדירי חותם,
מומחים למדעי מחשב שלא נודעו כמותם.

ובראשם, רודף-שלום וחף מ-"קאזוס בְּלִי",
עומד דיקן ושמו שמואל – שמואל דְמוֹקְרָטְלִי –
שלא נגזים אם נהמר שלא היה כמעט
מִיָּמֵי יוון העתיקה כמוהו דמוקררט,
שְׁמִינִי בוקר ועד ליל אינו מפסיק לחשוב:
האם נצביע, או אולי נבחר בדעת רוב?

באחוה ונחת הימים עוברים-חולפים,
והחוקרים החרוצים הולכים ומתעייפים,
הגיל נותן את אותותיו – הדופק מגמגם,
הערמונית קצת מציקה, המוח מנמנם,
והדיקן – שנכוחה רואה את התמונה –
נואם בפני חברי הוועדה המכינה:
"כוחנו במותננו עוד, אך הוא הולך ותש,
הגיע, רבותי, הזמן לצקת דם חדש!
חוקר צעיר וכישרוני, מרצה עתיר ברק,
יסעד אותנו בחוליינו ויכין מרק.
אך המשימה, מלומדי, כרוכה באחריות,
עלינו להקפיד על מעטה של סודיות,
ומשום כך כינסתי את כולכם בתוך ממ"ד,
ללעוס כריך גבינה ולהחליט על מועמד".

ראשון פותח תיאורטיקן נשוא פנים,
אשר שוקד על הוכחה כבר שתיים-עשרה שנים,
כי לא ניתן למצוא בוודאות וזמן סביר
את המסלול הכי מהיר מעיר לעיר לעיר,
והוא מצהיר: "תיאוריה חשובה מכל מימוש –
היא נחוצה דווקא משום שאין בה שום שימוש!"

"נסחפת", שֶׁח נומרקאי, "שמע את דעתי:
פתרון של אפס או אחד אינו מציאותי!
הלא תדע, רְעִי, כי המספר העשרוני
וּוּתִיק הוא ועתיק-יומין, כמעט כמו שאני!"

משיב איש התיאוריה: "טיעונך פשוט הזוי –
מה טעם לחשב חישוב אם הוא יוצא שגוי?
ועוד אוסיף ואתבטא: אנשי האנליזה
עשרים פסיק שש שש שנים (מ)ביאים לי את הקריזה!"

"תרגיע", שֶׁח איש גרפיקה, "שלא תהיה טעות,
גיוס עוד איש תיאוריה רק יגרום התמוטטות!
נביא-נא גרפיקאי – איש סרטים מצוירים –
וכך נרוויח עוד תקנים תמורת זכויות יוצרים!"

או-אז מזדעקים הביואינפורמטיקאים:
"צ'חנובר אמר לנו לגדול כמעט פי שתיים
ומה שצ'חה מייעץ – עלינו לקבל,
כי הוא ומה-שמו, השני, זכו בפרס נובל!"

"סלחו נא לי מאד, אך דבריכם קצת מוזרים",
קורא בקול מומחה לחישובים מבוזרים,
"פיצוח קוד גנטי? זה יכול גם סתם דביל,
צריך למצוא חוקר שיעשה זאת במקביל!"

וכל אנשי הראיה צווחים בקול ניחר:
"אנחנו רק אחד עשר – מדוע לא תריסר?"
ואיש AI מכריז: "אינטליגנציה מלאכותית
תרופה בדוקה היא ומוכרת לטיפשות טבעית!"

"שמענו די", פוסק שמואל, "שכה יהיה לי טוב,
נדמה לי כי מוקדם עוד לחלק את עור הדוב.
ראשית, אין תקן בנמצא, אפילו לא אחד,
שנית, ההכרעה תיפול בהצבעה בלבד!"
כי שמוליק דמוקרט דגול, בכל שס"ה גידיו,
ומאמין שֶהָמוֹן חכם ממרכיביו.

זריז כשד רושם שמואל את שלל ההצעות,
וחיש מהר הוא מארגן סידרה של הצבעות,
שבסופה נבחר ברוב קולות מינוי מומלץ:
אתיופית חד-הורית עם ילד דרוזי מאומץ,
שולטת בתיאוריות טורינג, ניוטון, רמזי, קריק,
יודעת הסתברות מותנית – כל טכניקה וטריק,
ולבסוף גם הצעת-תיקון: נא לא לשכוח
חובות למאפיה של חיפה, שלא תוכל לברוח.

הישר מן הישיבה דוהר שמואל אל הסנאט
להתחנן אל הנשיא שיעניק מנדט:
"דרוש לי תקן – תקן לכוכב, כלומר, כוכבת,
לפני שהפקולטה תאחר את הרכבת!"
ועוד מוסיף ומתבטא, שזה נורא חבל
שכל תקני הטכניון – בהנדסת חשמל.

והנשיא – שלא בְּכָדִי שמו אֶפְלָרְגָלִים –
תופר קומבינת ננו-צ'קה, טס לירושלים,
סוגר על מענק קליטה, שוזר קידום אישה
עם קרן ייחודית לניצולות ילדות קשה,
ובסופו של תהליך שמואל שב לבסיסו
דיקן עליז וטוב-לבב עם תקן בכיסו...

עם אור ראשון פשטה שמועת התקן הפנוי,
וכל חכמי תבל הסתערו על המינוי,
למרות שהדרישות היו קשות למהדרין
(כולל, בדרך כלל, ניתוח לשינוי המין).
שנה אחר שנה מועמדים על מרכולתם
פקדו את הפקולטה ושטחו את תחינתם,
והדיקן שכר עובדים זרים עם מריצות
לשאת את התיקים עם מכתבי ההמלצות...

ואז, ביום בהיר אחד, אחרי שנים קשות,
הופיעה מועמדת שעונה על הדרישות:
אינטליגנטית, מקורית, ממש ספקטקולארית,
יודעת לזייף שירים של רייכל באמהרית!
ועוד, נוסף לכל, גם מנומסת ויפה,
וסבתה צלעה שנים על מדרגות חיפה...

שמואל דמוקרטי בקדנציה השישית,
עולה אל נשיאו, ובנימה מאד אישית
לוחש: "עמדתי בקשיים, גברתי על תלאות,
עתה קרב הרגע בו אצא לגמלאות,
ורק דבר אחד יוכל אותי עוד לרגש –
לראות את המינוי המיתולוגי מתממש."

והנשיא מזיל דמעה וְשָׁח בהתרגשות:
"אכן הנעת תהליך לגמרי לא פשוט,
תכנתת כמצביא, והתאמצת כמו חמור,
אולם, לצערי, בתקנון חקוק לאמור:
"כל תקן שחמש שנים איננו מנוצל"
עובר באופן עצמוני להנדסת חשמל!"